

JUNG KÁROLY VERSEI

KÉSEI BŰNBÁNAT

Én elhagytalak téged, Uram,
S te ezért most büntetsz engem.
Én ma férfiakat láttam sírni,
Meglott férfiakat, köztük apámat,
Meg egy másikat is, aki sírva fakadt;
Agg parasztot ritkán láttam sírni.
Uram, számodra nem új a nyomor,
S a végtelen kiszolgáltatottság,
Mely, ereje fogytán, agg férfira zuhan.
Próféták utóda mondta, a költő:
Ez az öregség ősi nyomora.
Bennem most akkora a csönd, Uram,
Ahogy szétnézek árva szülőföldemen,
Hogy minden élő és holt neszezése,
Élő szava, ősök, elődök kórusa,
Itt bent a szívemig ér. Lärmás idegenek,
Kik nyugalمام zavarják újra,
Meg nem ingathatják ezt a csöndet.
Még a szemhatáron innen áll
A mezőben a sáncpart emelkedője –
Valamely etnosz (micsoda terminológia!)
Hagyhatta ránk legalább ezer éve.
Hogy nem a rómaiak, hanem a barbárok,
Az nyilván a história szokott fintora.
Mintha már a tücsköket hallanám,
Alkonyodván, júniusi este felé,
Vagy már ez is csak rémhallomás;
Európa felé vonulnak a teherkocsik.

A csönd után meg a történelmi zokogás:
 Patroklosz fölött zokogott így a görög.
 Uram, bizony méltó vagyok haragodra,
 S rajtam kívül sokan mások is;
 Önzökké lettünk, becsvágyunk végtelen,
 Elhagyván sokan honfitársainkat,
 Szerteszóratunk mi is lassan,
 Akár a próféta népe a világban.
 Szerteszóratunk, ámde a szülőföldünkön.
 Már nem leljük az utat, Uram,
 Nem leljük külön, ki-ki maga sem,
 Nem leljük együtt, ahányan vagyunk.
 Hová legyünk, Uram, nem tudom.
 Már belénk költözött a félelem,
 Fülelünk, lapulunk, ácsorgunk,
 Ha látunk is síró férfiakat,
 Lelkünket a könnyek alig hatják meg.
 Egy lépcsőn ülök, bezárt ajtó előtt.
 Itt volt egykoron a váróterem.
 Az állomás kijáratát fölverte a gyom;
 Amerre ritkán járnak, ellepi a gaz.
 Innen már alig utazik el valaki,
 Akik elutaztak is egykoron,
 Ide többé már vissza nem térnek.
 Ha fúj a szél, a távirópóznákon
 A világ üzen, a zúgásban morzejelek,
 Egy más nyelven, amely nem érthető.
 Uram, elhagytuk a múltunkat sokan,
 Az acsarkodó jelen be nem fogadott.
 Ez a jelen meg sem fogalmazható,
 S a jövő, mely a miénk s utódainké,
 Immáron végleg megfogalmazhatatlan.
 Szabadíts meg bennünket, Uram,
 Nem a múlttól, melyhez ragaszkodunk,
 Nem a jelentől – azt sem adnánk,
 S a jövőtől sem, mely ismeretlen.
 Szabadíts meg az ácsorgástól, várakozástól,
 Adj szánkba szót: igét, érthetőt,
 Ne hagyd fékezni lépteinket,
 Mutasd meg számunkra az utat, a járhatót,
 Uram, nézz végig rajtunk!

A MÉRLEG NYELVE

Miként a suhanó angyal, szárnyal az idő.
Kibontva az emlékezetből a lapuló fellegvárat
A Duna menti magaslaton. Ugyan milyen árat
Szab ez a másik kor a múlt építőjének (ha ő

Könnyelműen szórta ezüstjét) gazdagnak tűnő
Déli tájban, hullámzó gabonaföldeken, párat
Lan számúnak véve a jót, s annyi virágszálat
Kötte csokorba, ahány nem osztható – feltűnő

Tájékozatlanságba feledkezve. Lám, a fal sem nő
Magasabbra; leálltak a mesterek. A vizsgálat
Egyelőre a számadatoknál tart, a továbbvivő

Vádpontok még meg sem fogalmazódtak. Egy nő
Sütkérezik túl a főnyenyen. S vajon mi kínálhat
Baubónál talányabb talányt? Őle összeesküvő.

VÁLTOZATOK ÍRÓGÉPRE ÉS A VALÓSÁGRA

Egy modern téma alternatívái

*„nyugmozgás siethez indul sietben ablakik
feje istenek árnyékszéke vágat”
(Weöres Sándor)*

Lám, kergeti tökké, Jenki, ezt a féket!
Hit, beveszünk, mi sok a tőke s uncia.
Műveltségünk ezerékes, előtte bős Sion,
El nem szalaszthatják meghízott tatárok.
Magyarok, páncélok, vét már az al, bánom!
Fellah itt ám, az avar ékes, almot.
Ügyetlen térelem, egyetlen csepp kór nyom,
Marad rég korlátlan, mert oly szellet, lám,
Mire népesek a zok, s a kelevéz népek.

Nem verheti többé senki ezt a gépet!
 Hisz kiteszünk: ma sok a tolerancia.
 Bűvölségünk azúrékes, előtte Bysantion,
 Előtte meg Spárta, jóval az antitok.
 Mennyi tündöklő előzmény, ipari tikok,
 Sóval logikás az utózmány, nem ráz,
 Nem folt itt, fiábahaló, az antiknyitás.

Fenkő ízt, s szépet nem nyergeli rabbá!
 Mert ajtóról, ha szél, csorrantott máz csorog.
 Vitéz ló coltjából: ámen. Kór, eperszín.
 Hó szánt, borozgat, tűr-forog e szűrszóm.
 Cselleg-villog honában a kór, a jatagán,
 Nősök, hogy is: ások kezében, hava dallam,
 A tálnak, majd ülnek a gaz tar kópéik.

Senki ezt a népet nem nyerheti többé!
 El sem halaszthatják megnyúzott batárok.
 Ma szépemmel együtt túl bokáig járok,
 Fagyalok, pincérek, sőt már az alvások,
 Falloszítják itt az az ezeréhes ólmot.
 Agyatlan kérelem, agyatlan tér, som,
 Halad megtorlatlan, mért oly kelletlen,
 Mára képesek a sok gyulakész gépek.

Menti ezt a mézet; vét: verheti habbá!
 Mahalók, cincárok, rőt mór is, alvámok
 Hullásítják ott át; ezeréves elmék,
 Ágyatlan sérelem, egyetlen csupp vár rom,
 Szalad megtorlatlan, mért hallatlan,
 Ha géppemmel így ott tokáig vások,
 El nem fáraszthatják meghúzott határok.

Nem nyergeli habbá senki ezt a mézet!
 El sem választhatják meghízott tatárok.
 Bűvölségünk ezeréves, ellötte bíz Antigoné,
 Előtte meg párta, sóval óz, antitok.
 Szóval, logikus az orozmány, rém ráz,
 Nem volt hiábavaló az antikvítás:

PULÓSZTA SIPAVARITAGPA – ÜRES

[SZÍVDOBOGÁS.]

KÍNRÍMEK A HŐSÖK TERÉN

Itt ülök a Hősök terén,
Ismét indulóban hazafelé.
Magamban hegedülök,
Nem is én: János Sebestyén
Mester vonósai ezek
A ki sem bontott kazettákon.
Egyheti ebédem a Lordok Házában
Ezzel sikerrel elúszott.
Köröttem nagyfaszú szexiboyok,
Harangszót hallatva szexi ladyk:
Combövük nagy, fekete verem.
Zavaró kissé a henye,
Elnagyolt nyomdatechnika,
Ámde a finomabb részleteket –
Emlékezetből – odaképzelem.
A hősök vagy inkább ősök
Bronzba meredve, leszarva bőven,
Századok s galambok által,
Viselik a kénytelen patinacsínt.
S szól a tülök, a harci kürt,
Szüzek kezében mered a szőlőfürt,
Egy éve immár, hogy itt állt a ravatal,
Midőn még foganatosított a hivatal,
A kommunizmus temette önmagát.
Serezni lenne jó a Népligetben,
Mind több sírhoz tenni zarándoklatot.
Miközben fogyunk, fogyatkozunk,
A serek egyre jobbak mindenütt,
Nem ártana végre mindenütt
Zágrábban, Bécsben, Prágában, Újvidéken,
Sereket inni sokak emlékezetére.
Ojrópa bús szegletét szemlélni éppen
Jó e szög a platánok alatt, a padon.
A paraszt kaszája –
Mely mélabús nemzeti erectio! –
Vasfalloszként az égre mered,
Hegytől nem messze húzza
A csíkot egy messzi gépmadár.
A parasztasszony, vállán búzakéve,

Vállára hajol az ő hú emberének.
Ahogy látom, föl senki sem tekint,
Túlhan az ablakokra sem, mint
A kupola résein át, egykoron
A harckocsizó figyelt;
Aztán kezdődött a gépfegyverkattogás.
Ámde most – úgy tűnik – béke van.
Egyre több szegletében rázódik
Össze újra a könnyelműen
S dalolva elbaszott Monarchia.
A nap, mióta itt ülök
A Hősök terén, mint mondtam elébb,
Akár a zászló, ha este bevonják,
Egy lámpaoszlop mentén száll alá.
Alkonyodik a Hősök terén.
A követ jut ismét eszembe,
Rima fel nem keresi, bora
Rég elfogyott, tallérja már alig,
Egyébként faszarági kelet-közép-európai.
Hajnalban délnek indul a postakocsi,
Még jó, hogy lassan nyár lesz,
Felszáradnak sorban az országutak;
Tán csak eljutunk Pétervárad alá.
Szemben a platánon egy feketerigó
Dalol. Elhúz egy hatajtós Lincoln.
S körmölöm a térdemen e sorokat,
Micsoda idétlen, frusztrált barom!
Inkább ülnék a Duna partján egy kövön.
Nyár lenne ismét, s nézném,
Hogy úszik el a vízen a dinnyehéj.
Talán még kapok egy üveg sört,
Talán kapok, szombat estefelé.
Aztán szállásomon majd felhajthatom,
Akárha ott vagyok Újvidéken,
Zágrábban, Bécsben, Budapesten,
S egyre több sírhoz tennék
Elkésett, hiábavaló zarándoklatot.

Budapest, 1990. május 19-én